

tev v gmotnem oziru, ono se reši s tem, da v kratkem rečem, mnogih plačil, torej je ta zakon dober in pravičen. Tega pa jaz ne morem pri-pustiti, zakaj, kar se na jedni strani da, to se na drugi strani jemlje, in s tem bi se izreklo, da je prav in pravično, da bi kmetske občine vse plačale, mesto pa nič.

Slavna gospóda, takih pravnih načel ne pozna avstrijsko cesarstvo in jih ne bode nikdar spoznalo za zakon! (Dalje prih.)

Domoljubi, na delo!

Iz spodnje Savinjske doline o konci novembra.

„Krasna si slovenska zemlja, prelep si moj slovenski dom!“ Te besede pesnika prišle so mi na misel, ko sem potoval po opravih po lepi, krasni spodnje-štajarski zemlji, po zemlji, katera je sveta, ker močila jo je kri naših pradedov, kateri so se borili srčno in junaško za ljubi dom, za ljubi svoj rod. Žalost me je obšla, ko sem gledal lepe doline, visoke planine, krasno polje in vinske gorice; vse povsod znamenja nekdanje pridnosti, nekdanjih žuljev in potnega obraza — žalost me je, pravim, obšla in srce mi je tužno postalo, ko sem zmislil, kako malo da ljubi zdajšnji rod to, od naših pradedov s trudom obdelano, z mečem pridobljeno in s krvjo tako drago kupljeno zemljo.

Srčno sem si želel, da bi pač jaz bil one lepe čase živel na svetu, ko so se zbirali čvrsti možje in vrli fantje pod vaško lipo, pa so se pogovarjali o naši mili domovini, o našem slavnem rodu, o bojih zoper ljutega sovražnika. Želel sem si biti one srečne dni na svetu, ko bi bil lahko šel po celej Štajarski, po celej Koroški, po obrežji Donave čez lepo Kranjsko deželo do Adrije, dalje ob bregu morja še daleč čez Oglej v Benečansko, in povsod bi bil videl moj rod, povsod slišal mili govor slovenskega jezika, poslušal krasne slovenske pesmi.

In zdaj! O kako si že mala ti moja ljuba domovina; kako si že stisnjen mili moj slovenski rod! Od vseh strani te stiskajo skupaj tuji, tebe neljubeči narodi, zadevajo ti smrtne rane in trgajo kos za kosom od tvojega trupla. Po sili hočejo tebe ukončati, hočejo te ugonobiti, te spraviti iz sveta. Uboga moja slovenska domovina! Ni dovolj, da tebe stiskajo tvoji sovražniki od vseh strani; med lastnimi sinovi imaš izdajalce, ničvredneže, kateri teptajo po grobih svojih očetov s sovražnim črnim sreem do tebe, moj rod! In kam bode to prišlo, ako pojde to tvoje stiskanje vedno tako naprej? Mar-li res ne teče v naših žilah več slovenska kri, dragi rojaki? Mar-li res nimamo nič več krvi naših očetov v naših žilah, v naših srih, da pustimo delati tujcu, nam sovražnemu na naši slovenski zemlji, kar se njemu poljubi? Da, žalibog, da moram reči, malo, malo več je

one junaške, one odločne, one svoj rod tako iskreno ljubeče krvi naših pradedov v naših žilah, drugače bi nam pač morala skipeti jeze in nejevolje, ko vidimo, kako ošabno se drzni tujec vede na naši zemlji. Ne mogli bi več gledati, da nam tako predrzno krade naše posestvo, naše blagostanje, da nam tako hudobno potujčuje našo mladino in nam izneverjuje naš mili rod. Ne mogli bi gledati, da se tujec bogati od naših žuljev, od pota našega obraza. Ako bi mi bili polni tistega domoljubja, tistih čutov, kakor so bili naši hrabri očetje, ne podpirali bi mi sami tako nepremišljeno naših sovražnikov, sovražnikov našega ljudstva, ne ojstrili bi njim sami orožja, s katerim nas napadajo, ne natakali bi njim strupa, s katerim nas morijo. Premehki, preleni smo postali, bojimo se zameriti, zameriti se našemu sovražniku!

Ko bi mi Slovenci le količkaj krvi naših slavnih pradedov v svojih žilah imeli, ne podpirali bi tujih nam sovražnih trgovcev, obrtnikov, kupčevalcev in prodajalcev, pokazali bi jim mesto našega denarja našo pest, dali jim mesto naše podpore naše zaničevanje. Rojaki, ako nam je res pri srci blagor in obstanek našega naroda, naše mile domovine slovenske, katera je tolikanj mila in krasna, zdramimo se! Sezimo si v roke, zjediniimo se v skupno delo, kakor so to storili tudi naši očetje. Osnujmo društvo „Domoljubje“ in delajmo junaško, srčno, očitno in neprestano na to, da bode naše ljudstvo kupovalo za vse svoje potrebe le edino in izključljivo le pri naših slovenskih trgovcih, prodajalo le poštenim domačim kupcem; naročevalo si delo le pri naših slovenskih obrtnikih, denar si izposojevalo le iz naših domačih denarnih zavodov in prihranjeni denar le v taiste vlagalo, svoje imetje le pri našem slovenskem zavodu zavarovalo; v občinske, krajne in okrajne šolske sovete in zastope le domačine volilo, da bode z jedno besedo, izključljivo le s svojimi ljudmi in domačinim občevalo.

(Konec prih.)

Gospodarske stvari.

Kako se zajcem zabrani, da drevesec ne objedó.

Vsako spomlad dobimo pritožbe, da je tu in tam veliko škode po sadunosnikih ter so je največ zajci krivi. Mi sicer vsako leto podamo svojim bralcem kak nasvet, kako se je mogoče braniti take škode, ali sadjerejci si menda mislijo, da tak svet ne velja veliko, saj urednik nima brž ali ne obdeluje sam vrta in torej nima skušnje za to, kar nasvetuje. Ta njih misel je sicer po vsem napačna, vendar pa jim ustrežemo letos z nasvetom, ki pride od moža, kateri je sam skusil, kar priporoča. Ako torej